

Містер Геккет звернув за ріг і побачив у сутінках не-подалік свою лавочку. Там хтось сидів. Лава ця була скоріше за все власністю муніципалітету або якоїсь громадської установи і йому, містеру Геккетові, звісна річ, не належала, і все ж він вважав її своєю. Так він ставився до усякої дещоці, що була йому до вподоби. Він розумів, що вона не є його власністю, але вважав її чимось на зразок свого законного майна. Розумів, що це йому не належить, а сам тішився думкою, що воно все його, Геккетове. Розумів, що воно не його, а чиєсь, бо дуже вже йому сподобалося.

Він зупинився, аби як слід обдивитися лаву. Так, вона була зайнята. Містер Геккет, коли він стояв нерухомо, бачив усе трохи чіткіше й виразніше. Його ходу аж ніяк не можна було вважати спокійною.

Тепер пан Геккет стояв і вагався, іти йому вперед чи вертатися. Ніхто не заважав йому звернути праворуч або ліворуч, але він знов, що ніколи цього не зробить.

А ще він зізнав, що довго стовбичити тут, на жаль, не зможе через свою природну хирлявість. Одне слово, перед ним постала на диво проста дилема: рушати вперед або йти назад, повернувшись за той самий ріг, звідки він щойно вийшов. Тобто йти йому зразу ж додому чи трохи погуляти?

Він випростав ліву руку і схопився за поручень. Відчувши опору, постукав палицею по хіднику. Гумовий

набалдашник завібрував у долоні, й на деякий час пан Геккет відчув певну полегкість.

Але не встиг він добутися до рогу, як розвернувся знову і рушив до лави так шпарко, як дозволяли йому ноги. Коли він підійшов так близько до лави, що міг би торкнутися її палицею, то закляк іще раз і видивився на тих, хто сидів там. Маю, гадав він, повне право стояти й чекати на свій трамвай. Вони теж, либо нь, чекали на той чи інший трамвай, бо тут на вимогу спинялися різні трамваї на той випадок, якщо комусь забагнетися сісти або вийти.

Хвильку помізкувавши, містер Геккет вирішив: якщо вони й чекають на трамвай, то займаються цим уже довгенько. Бо жінка тримала чоловіка за вуха, рука чоловіка лежала на її стегні, а жінчин язик перебував у його роті. Ждали, ждали того трамвая, стомилися, сказав¹ містер Геккет, і завели знайомство. В цю мить жінка видобула язика з чоловічого рота, а він, натомість, поклав свого у її рот. Це ж треба, сказав пан Геккет. Він наблизився на крок, щоб дізнатися, що ж робить друга рука чоловіка, і не на жарт обурився, як дізнався, що вона гойдається по той бік лави, а між її пальців стирчить недопалок, чверть цигарки — не більше.

Ніякої непристойності я тут не бачу, сказав поліцейський.

Ми забарилися, сказав містер Геккет. Ну що тут поробиш.

Тільки не треба робити з мене дурня, сказав поліцейський.

Містер Геккет відступив на крок, рвучко задер голову, так що його горло мало не луснуло, і розгледів нарешті десь між землею і небом перехняблену бурякову пiku розлученого поліцейського.

Пане поліцейський, закричав він, Бог — свідок, що руку свою він поклав саме туди.

В цій роботі, щоб заощадити місце, автор геть відмовляється від повнокровного зворотного займенника після слова «казати».

Бог для нас не свідок.

Якщо я відволік вас від важливих справ, сказав містер Геккет, то даруйте великодушно. Я зробив це з метою, щоб краще було задля вас, задля себе, заради загального добра.

Поліцейський не забарився з відповіддю.

Якщо ви гадаєте, що я не бачу вашого номера, сказав містер Геккет, то ви помилляєтесь. Хай я людина й недужа, проте маю гострий зір. Містер Геккет сів на лаву, яка ще не охолола від любощів. Доброго вам вечора і щиро дякую, сказав містер Геккет.

То була стара лава, низенька і заяложена. Містер Геккет спирається потилицею на єдину дошку, яка ще лишилася від спинки, з-під неї стирчав випинався його горб, а ноги сягали майже до самої землі. Пальці широко розпростертих рук стискали бильця лави, і перекинутий через шию ціпок звисав між колін.

Отак, сидячи в затінку, він стежив за тим, як гуркочутъ останні, та де! ще не зовсім останні трамваї, що мчать повз застиглий канал у жовто-зеленому сяєві літнього надвечір'я.

Але тут йогоугледів один пан, що прогулювався під ручку з панією.

Ти ба, сказав він, а осьо Й Геккет.

Геккет, сказала пані, який Геккет? І де?

Ну, Геккет, сказав пан. Той самий, що я тобі часто про нього розповідав. Горбатий Геккет. Оно на лаві.

Пані пильно подивилася на Геккета.

Так це і є Геккет, сказала вона.

Авжеж, сказав пан.

Бідолаха, сказала вона.

То, може, сказав пан, зупинимося, ти ж не проти, і побажаємо йому доброго вечора. І вигукуючи «Мій любий друже, мій любий друже, як ви ся маєте?», він рушив уперед.

Містер Геккет відірвав погляд від дня, який скочив на нівець, і підвів очі.

Моя дружина, скрикнув пан. Познайомтеся. Моя дружина. Містер Геккет.

Я стільки про вас чула, сказала жінка, а от нарешті ми й зустрілися. Ах, містере Геккет!

Я не підвожуся, бо не маю сили, сказав пан Геккет.

Ні в якому разі не робіть цього, сказала пані. Вона скилилася над ним, ущерть повна трепетної дбайливості. Я вас просто благаю, сказала вона.

Містерові Геккету здалося, ніби вона збирається погладити його голову, а як ні, то помагати хоча б горб. Він склав свої руки, і парочка сіла обабіч, з одного боку — жінка, з іншого — чоловік. Таким чином містер Геккет отримався між ними. Його голова сягала якраз їм до пахв. Їхні руки знайшли одну одну на спинці лави саме над його горбом. Самі ж вони ніжно скилилися над калікою.

Ви Грехена пам'ятаєте? сказав містер Геккет.

Отруйника, сказав чоловік.

Адвоката, сказав містер Геккет.

Знав я його колись, сказав чоловік. Шість років, якщо не помиляюся.

Сім, сказав містер Геккет. Шість зараз рідко кому дають.

Я б йому дав усі десять, сказав чоловік.

А то й двадцять, сказав містер Геккет.

А що він накоїв? сказала жінка.

Трохи перевищив свої повноваження, сказав чоловік.

Сьогодні зранку я одержав від нього листа, сказав містер Геккет.

Он як, сказав чоловік. Я не знав, що їм дозволено спілкуватися з зовнішнім світом.

Він адвокат, сказав містер Геккет. І зразу ж додав, та й я вам не зовнішній світ.